

nogle lignende Pligter som dem, der her ere dem paalagte i Udkastet. Og naar man enten ikke vil gaae til den Overlighed, at man for alle Tilfælde vil lægge en urimelig høi Straf paa Bogtrykkeren, for at have forsømt, hvad der var ham paalagt, eller til den modsatte, at man for alle Tilfælde vilde lade gjælde en saa ubetydelig Straf, at Forfatteren ligesom har en Anvisning paa at smutte ad en Dørvei fra det Ansvar, han bør bære, saa seer jeg for mit Bedkommende ikke, at man kan gjøre Andet, end for det Første eengang for alle, under visse, ikke for høie, Straffebestemmelser, at paalægge Bogtrykkeren disse Pligter; men for det Tilfælde, at disse forsømmes, og endvidere, hvis Skriftet befindes virkelig at være strafbart, at man saa holder sig til den, man kjender. Ellers vilde det ligesom føre til, at hver Gang, man agter at begaae en grov Presseforseelse — at det ikke er et Begreb, som ophæver sig selv, maae vi dog vel Alle erkjende —, saa lader man simpeltvæk være at lade sit Navn trykke paa Skriftet, mod at betale de 20 à 200 Rbd. for Bogtrykkeren, og derved skulde da hele Ansvarret falde bort (Grundtvig: Ja!). Med Hensyn til de paafølgende Paragrapher, som omhandle de materielle Presseforseelser, da vil jeg ikke nægte, at ogsaa jeg deler den Ansuelse, at man strengt taget kunde undvære dem alle. Men jeg troer dog virkelig ikke, at det er enten noget urimeligt eller noget stærkt tyngende Baand, som ved dem vil blive lagt paa Pressen; thi, naar man undersøger, hvad det er, der forbydes eller fastsættes Straf for, saa er det dog saa stærke Forseelser, at de i det Hele taget hverken kunde være tilladte eller vilde blive tilladte, selv om de ikke her udtrykkeligt bleve udhævede; de vilde jo dog være forbudte og belagte med Straf efter den almindelige Lovgivning. Naar jeg altsaa mener, at man i det Hele taget skal beholde den nye Presselovgivning, saa er det, om man vil, af et Slags Hensyn. Det er, fordi jeg ønsker, at vor hele Udvikling maa bære Præget af en vis Nøilighedens og Bestemthedens Aand, fordi jeg troer, og dette er af Bølgelighed, langtfra ikke enten udelukkende eller meest med Hensyn til det Lys, hvori vi

vilde komme til at staae for andre Lande og deres Regjeringer — ingenlunde, men fortrinnsvis af Hensyn til den efter min Overbeviisning baade store og agtværdige Minoritet i selve Folket — til den Minoritet, som er gaaet ind paa det nu Bestaaende ikke som noget Onskeligt, men som noget Givet. Jeg troer, at disse Bestemmelser, som, naar man nøiere undersøger dem, ikke ville vise sig at indeholde nogen stor Byrde eller noget nyt Baand, ville være til stor Beroligelse for den omtalte store og agtværdige Minoritet i Folket, som det ikke blot er human, men tillige klogt at tage noget Hensyn til. Jeg nægter imidlertid ikke, at jeg troer, at det er hensigtsmæssigt at sætte ikke fuldt saa strenge Straffebestemmelser ind i disse Paragrapher, eller dem, som maatte træde i deres Sted, som Tilfældet er i Udkastet, ikke fordi jeg egentlig finder, at Straffene i og for sig alle, ere for haarde i Forhold til de paagjældende Forseelsers Bessaffenhed; thi det maa man vel erindre, at, jo mindre man forbyder, jo mere man indskrænker sig til at forbyde det, som virkelig er store Forseelser, desto stærkere maa jo naturligtvis, efter Sagens indre Bessaffenhed, de Straffebestemmelser, som ere bledne tilbage, komme til at tage sig ud, men fordi jeg troer, at deraf vil fremables en lidet ønskelig Færdighed i at tale med forblommede Udtryk. Jeg troer, at Alt er bedst tjent med, at hvad der siges, saavidt muligt siges reent ud, og, jo strengere Straffe, man satter paa visse Udtalelser, desmere henviser man Forfatteren til at dreie og vende sine Ord, for at faae bibragt Læseren den Forestilling, han vil, uden at man dog kan overbevise ham om, at han har sagt saaledes. Jeg savner imidlertid Noget i Presseloven, det er Bestemmelsen om Børnethinget og om de Domstole, som skulle behandle Presseforseelser. Jeg sigter i dette Øieblik ikke til Pressefagets Paadømmelse ved Rævninger, uagtet jeg horer til dem, som love sig meget Godt af denne Institution, mindre med Hensyn til denne Sag, saaledes at forstaae, at jeg troer, at Presseforseelser vilde blive i det Hele mindre strengt bedømte af Rævningerne, end af de ordinaire Domstole, jeg troer snarere at det vilde blive